

ktivnega odgovora od strani Italije pripravljena — takoj ukiniti ves svoj trgovski promet v Sredozemskem morju, kar bi bil hud udarec za Italijo, ki ima živahen trgovski promet z Ameriko. Trgovski promet po Sredozem-

skem morju je pa Anglija že ukinila in tako se nahaja v Sredozemskem morju skoro samo vojna mornarica raznih držav.

Dogodki v bližnji bodočnosti bodo pokazali, kako se bo razvil položaj na Sredozemlju.

Vrlega in zaslužnega moža ohranimo v najlepšem spominu. Naj počiva v miru! — žalujočim naše sožalje!

Smrt vzornega čebelarja. Pri Sv. Antonu v Slov. goricah je minul mesec umrl Lovrec Franc, posestnik in čebelar. Pokojni je bil bolan že od leta 1926. Iskal je zdravje po raznih zdraviliščih, toda zavrtna jetika mu je kljub temu v 37. letu starosti pretrgala nit življenja. V boleznih ga je večkrat obiskal g. župnik ter mu od časa do časa delila tolažila sv. vere. Bolezen je vdan v voljo božjo mirno prenašal. Šel je v večnost za svojim bratom, očetom in sestro, ki so umrli — izvzemši sestra — na isti boleznih. Zapustil je užaloščeno mater in brata, katerima izrekamo naše sožalje, rajnemu pa naj sveti večna luč!

Nežni cvet usahnul pri Veliki Nedelji. Spet je usahnul nežni cvet... Crna zemlja je pokrila bitje, katerega je res škoda. V ponedeljek, dne 22. aprila, smo stali ob odprtem grobu Nežne Rizman iz Sardinje, katera je komaj v 16. letu starosti zapustila ta svet. Pokojnica je bila zgladna članica Marijine družbe, mirnega, a veselega značaja, tako da jo je vsakdo vžubil, kdor jo je poznal. Najbolj jo bosta pogrešala stari oče in mati, katera sta jo vzredila in lepo krščansko vzgojila z namenom, da jima bo ona zatisnila oči. A božja previdnost je odločila drugače. Svetila ji večna luč — a njenim preostalim naše sožalje!

Smrt zgladne matere pri Sv. Juriju ob Ščavnici. V Slapincih je umrla v 76. letu po kratki in hudi boleznih Alojzija Marinič, roj. Satler iz Stavenšenc, Rajna je bila sestra p. Angelusa Satler v Skofji Loki. Bila je 34 let vdova, ki je morala prestat marsikatero bridko uro, ko je ostala sama z majhnimi otroki. Vedno vdana v božjo voljo je prenašala vsako preizkušnjo ter

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Mož vesele narave umrl pri Sv. Rupertu v Slovenskih goricah. Dne 24. aprila zjutraj je mirno, skoraj neopazno v Gospodu zaspal Jakopc Janez v 61. letu starosti. Pokojni je bil sirom naše fare znan po svoji gostoljubnosti in radodarnosti. Narodil se je v Ciglenicah, župnija Sv. Martin pri Vurbergu, leta 1879., se priženil na lepo posestvo, ki leži na prijaznem hribočku. V svetovni vojni se je nalezil močnega revmatizma, ki pa ni odnehal do poslednjega dneva življenja. Pa kljub temu ni bilo slišati iz njegovih ust nobenega nadležnega vzdihovanja — svoje trgajoče bolečine je skrival zase — čeprav so mu premnogokrat kratile nočni počitek. Samo Bogu, kateremu je zvesto služil vse življenje, je na tihem potožil in iskal tolažbe pri Njem. Pred ljudmi pa je bil vedno šegav in vesele narave. Mnogi siromaki so izgubili v njem velikega, širokogrudnega dobrotnika, ki jim je mnogokrat pomagal iz stisk, ne da bi zahteval kakega plačila. Koliko skritih dobrot je izkazal, pa ve le Bog. Vsakdo, kdor koli in kadar koli je kdo prišel v njegovo hišo, je bil deležen naše prave kmečke gostoljubnosti, ki je še samo tam, kjer je vernost in iskrena pobožnost v veselju in trpljenju doma. Vse to je bilo v njegovi hiši. V njegovem domu so imeli vedno katoliški listi in časopisi stalno mesto. Posebno »Slov. gospodar-

ja« je zelo rad bral vsa leta. Tri dni je ležal na mrtvaškem odru in na stotine ljudi, ki so ga hodili kropiti, je pričalo, kako priljubljen je bil pri vseh. Še bolj pa, ko so ga spremljali na zadnjem potu v mirnem kotiček, se je to videlo, ko so mu pevci doma in na pokopališču zapeli ganjive žalostinke. Pogreba se je udeležil tudi njegov brat, p. Erazem, trojiški gvardijan, in domača gg. župnik in kaplan. Družina, v kateri je s pokojnikovo smrtjo nastala velika vrzel, je z njim izgubila dragega moža in skrbnega očeta peterim otrokom, od katerih se zlasti najstarejša hčerka zelo udejstvuje pri naših društvi, igrah in pevskem zboru. Naj še tudi po smrti čuva nad svojo družino s svojo priprošnjo v nebesih!

Vdovec in preužitkar umrl v visoki starosti. Pri Sv. Benediktu v Slov. goricah smo v sredo, 1. maja, pokopali Franca Strnada, vdovca in preužitkarja, ki je umrl 28. aprila v Ihovi v 87. letu starosti. K zadnjemu počitku so ga spremili štirje gg. duhovniki in veliko ljudstva. Rajni je bil vzoren oče svoji družini. Bil je dvakrat oženjen. Vzgojil je osem otrok, ki mu vsi delajo čast. Med njimi sta dva duhovnika: g. Friderik, župnik v Podčetrtku, in g. Ivan, provizor v Galiciji. Sin Karel je kapetan v Osjeku. Rajni je bil tih, miren, delaven in globoko veren mož ter zvest član naše moške Marijine družbe.

Japonski ministrski predsednik admiral Yonai

E. N. van Kleffens, zunanji minister Holandije

Ernst Udet, znani športni letalec, novi nemški letalski general

Nova zavezniška bojna uniforma za vojaštvo

in o veliki noči sem dejal, da je treba starega človeka sleči in novega obleči, hehehe.«

Doktor Silan je bil samec; imel je obilo dela in tako ni utegnil nase gledati. Večkrat je bil prav nemarno oblečen. Nekaj tednov sem pa se je oblačil prav skrbno in, kolikor se mu je le dalo, tudi po modi.

»No, kako se počutite? Ali vam jesti diši? Ali mirno spite?« jo je jel spraševati, ko se je usedel zraven nje.

»Dobro je,« je odgovorila gospa. »Da bom tako hitro okrevala, tega bi ne bila nikoli verjela. Zmeraj sem mislila na svojega rajnega, da bo prišel pome.«

Bila je vdova po rajnem Jakobu Dobrovniku, ki je bil šolski upravitelj v Šentanelu.

»Bababa!« jo je zavrnil zdravnik. »Tako hudo ni bilo. Kdor je tako krepek kakor vi, ta še to tudi preboli, če se mu pljuča malo vneemo.«

Preiskal ji je pljuča in prisluhnil sapi.

»Odlično! Vse čisto,« je dejal. »V štirinajstih dneh boste spet, kakor ste bili.«

»Bog vam povrni ves vaš trud, gospod doktor! Jaz ne vem, kako bi se vam dovolj zahvalila.«

»Kaj še kaj! Meni se nimate za kaj zahvaljevati. Hvalite Boga, ta daje zdravje. Če je kdo drug še kaj pomagal, potem je bila to vaša dobra hči. Bolj skrbne in bolj spretne bolniške strežnice še nisem srečal... Toda kje pa je ta gospodična?«

»H Končniku je šla, Tilko obiskati. Sta si prijeteljici.«

»Kaj, prijateljici sta si?«

»Da. Bili sta skupaj pri šolskih sestrah v gospodinjski šoli. Treziki se uboga Končnica smili.«

»Uboga Končnica? Smili? Zakaj pa?«

»Ali še niste čuli? Saj že vse govori.«

»Da so pobiča dobili, to vem. Mene niso klicali, je babica opravila. Ali je bilo potem kaj narobe?«

»Ne, ne. Zdrava sta oba, mati in otrok. Toda on, Končnik, ne da otroka krstiti — iz mržnje do župnika.«

»Tako znorel vendar ni.«

»Znorel ni, pa čez mero ponosen je. Ne more pozabiti, da ga je gospod župnik razžalil — tako pač trdi on — in da je pravdo proti gospodu izgubil.«

»Ali te stare žganke še zmeraj pogreva?«

»Saj sploh še ni pustil, da bi se bili shladili. Več ko pol leta že ne zajde v nobeno cerkev; župniku nagaja, kjer more. Zdej otroka h krstu ne pusti, da bi mu ne bilo treba župnika. Baje je rekel, da njegova hiša od župnika ne potrebuje ničesar in ne sprejme ničesar.«

»Kako dolgo pa je že, kar je prišel otrok na svet?«

»Hm, dobre tri tedne bo že.«

»Pa tedne in mesece to vendar ne more trajati, enkrat morajo otroka vendar krstiti.«

priliki neka skrivna zveza.

Četvorčki v kraljestvu tigrov. Lepa tigrice Sarma, last Hagenbeckovega cirkusa, ki so jo obiskovalci zelo občudovali, je te dni spravila na svet četvorčke, tri samičke in enega samca. Že to je samo na sebi dovolj redko, da bi tigrji v ujetništvu dobili zarod, a še prav posebno redki so primeri tako številnega blagoslova kakor v tem primeru. Mati in mladiči se počutijo zelo dobro in Sarma skrbi za svoje otroke z ganljivo vnetostjo.

Smrt v avtomatični blagajni. Strašna kazenska zadeva v New Yorku nekega nezvestega bančnega blagajnika. Mož si je preskrbel ključ za novo blagajno in jo je hotel ponoči izprazniti. — Uspelo mu je, da je na-